

Chương 2

Ly Hôn...

“**H**ả?” Ân Húc Đông cho là mình nghe lầm, ngoáy ngoáy lỗ tai.

“Ta, đói bụng.” Tần Khả Tuyên mặt không biểu cảm nói, “Làm cái gì đó cho ta ăn.”

Từ sáng ngày hôm qua sau khi cô tỉnh lại từ một nơi toàn màu trắng, nơi đó có rất nhiều bệnh nhân, cô chưa có ăn cái gì, thật ra, nếu như là cô của trước kia, vì nhiệm vụ hai ba ngày không ăn cũng không phải vấn đề gì lớn, chỉ cần có nước uống là được, thế nhưng, hiện tại thân thể này thực sự đã quá hư nhược rồi, nếu quả thật không ăn cơm, nhất định sẽ ngất xỉu.

Ân Húc Đông vẻ mặt như phát điên, hét lớn: “Cô đói thì liên quan gì tới tôi hả?! Còn muốn sai bảo tôi?! Cô nghĩ cũng hay lắm!” Rống xong thì lập tức hối hận, chắc sẽ không chọc nhỏ phóng dao vào người nữa đâu ha?

Tần Khả Tuyên Không giống như cậu ta dự đoán kiểu như phóng con dao gọt hoa quả đến, mà là đến nhìn cũng không nhìn cậu ta một cái thì đã xoay người đi vào trong phòng, nhìn cô chân thấp chân cao bước đi, Ân Húc Đông không được tự nhiên hô: “Nè, cô dù sao cũng nên dùng gậy chống a, tự mình hại mình rất thú vị à?”

Đáp lại cậu ta là tiếng đóng cửa “Rầm” một cái, Tần Khả Tuyên đã đi vào phòng.

Sắc mặt của Ân Húc Đông lập tức như bị táo bón, cũng hầm hừ đóng sầm cửa ban công trở về phòng mình.

Tần Khả Tuyên tỉ mỉ quan sát căn nhà toàn đồ dùng kỳ quái, cô vẫn luôn chịu sự giáo dục huấn luyện từ cái nơi đều là đòi hỏi cô phải nói ít nhìn nhiều khi gặp phải điều gì hoàn toàn không nhận biết.

Tần Khả Tuyên từ “thềm đá” từng bước từng bước một đi xuống, đi tới phòng lớn, lại nhìn thấy một mớ hỗn độn, giống như là từng bị cướp càn quét qua vậy.

Cô không có bất kỳ biểu tình kinh ngạc nào, bởi vì cả ngày hôm nay khi trời vừa sáng, thì cô đã nghe thấy tiếng đồ vật bị hất, ném, quăng, giăng co một lúc lại nghe được tiếng khóc lóc mắng chửi của người phụ nữ trung niên tự xưng là “mẹ”.

Đứng ở nơi đó, Tần Khả Tuyên ngửi ngửi, hoàn toàn không ngửi được mùi củi lửa, cô bó tay hết cách có chút không biết làm sao đi tới bên cạnh một chiếc

ghế tựa thật dài, mặt trên có bọc vải (tạm gọi là ghế tựa đi), đẩy đẩy người phụ nữ đang nằm trên đó.

Người phụ nữ mơ mơ màng màng mở mắt ra nhìn thấy là Tần Khả Tuyên thì lại nhắm mắt lại, trong lúc Tần Khả Tuyên bắt đầu suy nghĩ xem có nên cắt cổ bà ta hay không, bà ta mới khàn khàn giọng hỏi: “Sao thế?”

“Com.” Tần Khả Tuyên lời ít mà ý nhiều nói ra mục đích của mình.

Người phụ nữ chỉ chỉ vào một hướng, “Con đi tìm ít đồ ăn trong tủ lạnh đi.” Rồi bực mình phát phát tay bảo Tần Khả Tuyên đi ra.

Tần Khả Tuyên nhấc chân bước qua đống đồ vật vỡ nát, đi vào trong phòng bếp, sau đó bắt đầu tìm kiếm cái thứ gọi là “Tủ lạnh”.

Cô trái lục phải tìm chỉ thiếu không đào ba thước đất thôi, quanh quẩn một lúc mới phát hiện ra một cái tủ thật lớn bên trong chứa rất nhiều đồ ăn, mở nó ra có thể cảm nhận được không khí lạnh lẽo, nhưng thế nào cũng tìm không thấy bóng dáng khối băng đâu.

Rau thịt trong tủ lạnh đều còn sống, Tần Khả Tuyên lại nhìn chung quanh phòng bếp bị mình đảo qua đảo lại đến hỗn độn không khác gì phòng lớn một cái, cô hoàn toàn không để ý mà cầm lấy một quả trứng gà đập vỡ rồi bỏ vào trong miệng, chân mày động cũng không động một cái thì đã nuốt xuống rồi, sau đó lại đập một quả nữa, liên tục ăn năm sáu quả mới dừng lại.

Ôn Mỹ Hà xoa chân mày đi vào phòng bếp, nhìn thấy một mớ bát nháo lộn xộn, bên chân Tần Khả Tuyên có mấy vỏ trứng gà cùng với bên khoe miệng dính dịch thể khả nghi, kỳ quái hỏi: “Con ăn trứng gà sống?”

Tần Khả Tuyên không thừa nhận, cũng không phủ nhận, cũng chính là chấp nhận.

Ôn Mỹ Hà bắt đầu dọn dẹp lại phòng bếp, nói: “Con bảo mẹ phải làm thế nào nói con đây, mười lăm tuổi rồi mà đến một bữa cơm cũng không biết nấu, con xem người ta có ai ai ai như con không????? Trên chân có thương tích thì đừng có đứng ở chỗ này chặn đường, đi đi đi, ra bên ngoài ngồi, chờ mẹ nấu xong rồi lại gọi con.”

Tần Khả Tuyên chỉ là dựa vào cửa phòng bếp, lặng lẽ nhìn Ôn Mỹ Hà, đem tất cả phương pháp sử dụng những đồ vật cổ cổ quái quái từng cái nhớ kỹ, hóa ra người nơi này không sử dụng củi, chỉ cần vụn vụn một thứ, thì đã tạo ra lửa, còn nữa, đem gạo đổ vào trong nồi sau đó bỏ vào trong một cái vòng tròn tròn gì đó, cũng là vụn vụn một thứ tương tự, một lát sau thì gạo đã chín...

Ngày hôm sau, Tần Khả Tuyên đều là quan sát nhất cử nhất động của Ôn Mỹ Hà, ánh mắt nhìn chằm chằm khiến cho Ôn Mỹ Hà cảm thấy sợ hãi trong lòng.

Tần Khả Tuyên rất nhanh thì đã bị cái thứ gọi là ti vi mê hoặc, lần đầu tiên khi cô mới vừa nhìn thấy một người đột nhiên xuất hiện đã bị dọa làm giật mình một chút, bên trong cái hộp sắt mỏng mỏng kia không ngờ lại có người! Nhưng vẫn luôn được huấn luyện nghiêm khắc khiến cô cho dù nội tâm chấn động thế nào cũng sẽ không biểu lộ ở trên mặt.

Cô học theo Ôn Mỹ Hà không ngừng ấn lên cái nút trên cái hộp màu đen, nhân vật cùng với cảnh vật trong ti vi không ngừng biến hóa, lại là một vật thần kỳ, mấy thứ thần kỳ ở nơi địa phương này thật sự là rất nhiều rất nhiều.

Tần Khả Tuyên ngồi ở trên cái ghế mềm mại xem ti vi một hồi, thì Ôn Mỹ Hà từ trong phòng bếp đi ra nói với cô: “Tắt ti vi đi, ăn cơm thôi.”

Tần Khả Tuyên tùy tiện đem điều khiển từ xa để ở một bên, rồi sau đó đứng lên, Ôn Mỹ Hà thấy thế tức giận quở trách nói: “Mẹ không phải bảo con tắt ti vi sao? Con chính là muốn đối nghịch với mẹ đúng không?”

“Ngươi tắt.” Tần Khả Tuyên không hề bị lay động trả lời.

Ôn Mỹ Hà thở hồng hộc cầm điều khiển từ xa lên tắt ti vi đi, Tần Khả Tuyên chú ý tới bà ta ấn vào cái nút màu đỏ xong, thì nhân vật trong ti vi không thấy tăm hơi đâu nữa, chỉ còn lại có một mảnh đen thùi, sau đó Ôn Mỹ Hà lại đi tới trước ti vi ấn xuống một cái.

Hai người ngồi xuống một cái bàn gần đó, Ôn Mỹ Hà bới cho Tần Khả Tuyên một chén cơm, sau đó, cũng tự bới cho mình một chén, ăn được hai miếng thì bỏ chén xuống.

Ôn Mỹ Hà đứng lên nhìn Tần Khả Tuyên nói: “Mẹ ăn không vào, con ăn xong thì trở về phòng cố gắng nghỉ ngơi, đừng quanh quẩn ở đây nữa, không thì đợi chân bị làm cho tàn phế đi.” Nói xong thì tiếp tục lảm bảm “Thế nào cũng không thể buông tha đôi câu nam nữ kia, chờ đó mà xem tôi không đem miệng mấy người xé nát” rồi bỏ đi.

Tần Khả Tuyên lẳng lặng ăn cơm, mùi vị không được tốt, bất quá cô vì để sống những thứ còn khó ăn hơn cũng đã ăn qua, vì thế chỉ cần là thức ăn có thể lấp đầy bụng, cô hoàn toàn có thể không quan tâm đến mùi vị.

Thế là, thời gian dưỡng thương vẫn tiếp diễn như thế, Tần Khả Tuyên ngoại trừ xuống lầu ăn cơm, thì một bước cũng không bước ra khỏi phòng.

Cô có đôi khi ăn cơm do Ôn Mỹ Hà nấu, mà khi Ôn Mỹ Hà đang ném đồ, hoặc là ở ngoài bắt đánh người đàn ông khác trong nhà (ý là chồng), hoặc là liên tục mấy ngày không ở nhà, nghe nói là đi bắt hồ ly tinh, thì cô học theo phương pháp của Ôn Mỹ Hà sử dụng mấy thứ kia, tự làm đồ ăn cho mình. Vừa mới bắt đầu rất không quen, luống cuống tay chân làm ra một bữa cơm, dần dà thử qua mấy lần sau, thì cũng đã làm nhiều quen tay.

Song song đó cô phát hiện người ở đây có một thói quen rất lạ rất tốt, đó chính là đồ vật gì cũng thích viết tên ở phía trên, viết lên đồ phun lửa là “Bếp gas XX”, nơi để thức ăn viết “Tủ lạnh XXX”, viết lên chỗ để bát đĩa là “Tủ tiết trùng XXX”, viết lên đồ phun ra nước nóng là “Máy nước nóng hiệu XXX” và “Vòi sen XX”... Làm như thế giúp Tần Khả Tuyên nhận biết mấy thứ đồ vật này cũng dễ dàng hơn rất nhiều.

Cho dù nơi này khác nơi cô sống trước kia một trời một vực, thế nhưng, chỉ cần cho cô thời gian đi quan sát học tập, cô vẫn có thể thích ứng để sống tiếp được.

Một ngày, khi Tần Khả Tuyên đang ở trong phòng bếp nấu cơm, thì người đàn ông gặp qua vài lần đã đi vào, sắc mặt ủ dột cùng cô nói: “Tuyên Tuyên, con tới đây một chút, ba và con nói một việc.”

“Nói.”

Tần Thụ Hoa thấy Tần Khả Tuyên đầu cũng không quay một cái tiếp tục đảo cái xẻng trên tay, thờ dài một hơi, nhẹ giọng nói: “Ra đây một chút đi, ba phải nói một chuyện rất quan trọng.”

Tần Khả Tuyên quay đầu nhìn về phía Tần Thụ Hoa, giọng bình bình nói: “Người không thấy ta đang nấu cơm à? Ở trong này nói.”

Tần Thụ Hoa có linh cảm, nếu như ông nhắc lại việc đi ra ngoài nói chuyện một lần nữa, thì cái xẻng trong tay con gái sẽ bay về phía ông ngay, cái ý nghĩ này làm cho ông cảm thấy một đầu hắc tuyến¹.

Ông lại tiếp tục thờ dài, quên đi, cái nhà này là cái dạng gì, con nó cũng thấy rõ như ban ngày rồi, nói thẳng với nó cũng tốt.

“Ba mẹ sắp ly hôn rồi.”

“Ừ.” Ly hôn là cái gì?

Tần Khả Tuyên phản ứng quá mức bình tĩnh khiến cho Tần Thụ Hoa có chút thất thần, tiếp tục nói: “Vậy Tuyên Tuyên muốn theo ba, hay là theo mẹ nè?”

Tần Khả Tuyên tắt lửa đi, đem đồ ăn đã xào chín múc sang chiếc đĩa để ở một bên, dùng vải lau tay một chút, hỏi: “Theo ba thì thế nào, theo mẹ thì thế nào?”

Cái câu hỏi này của Tần Khả Tuyên khiến Tần Thụ Hoa ngã ngựa, ông vò vò đầu không được tự nhiên nói: “Cái này, nên nói như thế nào đây? Chủ yếu là xem con thích ai hơn thôi.”

Cả hai đều không thích, Tần Khả Tuyên thâm trả lời trong lòng.

Tay cô chỉ nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, mấy vấn đề này cần phải được cân nhắc kỹ càng, cái gọi là ba mẹ chính là phụ thân và mẫu thân, cái tình huống bây giờ là phụ thân của cái cơ thể này muốn hư thế?

Cuối cùng Tần Khả Tuyên cho ra đáp án là ở lại, cái gọi là ở lại chỉ là ở trong cái căn nhà này, về phần chủ nhân nơi này là ai cũng không phải là vấn đề cô quan tâm.

Suy nghĩ của cô rất đơn giản, nếu không phải trong tình huống bất đắc dĩ, cô chắc chắn sẽ không chọn phương án rời đi nơi này đến một nơi xa lạ khác thích ứng lại lần nữa, hơn nữa mấy ngày nay, cô vẫn luôn đề phòng, cũng không hề phát hiện kẻ địch nào xuất hiện, nơi này tạm thời có thể coi là nơi ẩn thân an toàn nhất, chuyện sau này có rời khỏi đây hay không thì cũng phải chờ xem sẽ có chuyện gì xảy ra rồi hãy nói tiếp.

Tần Thụ Hoa nghĩ cũng không dám nghĩ con gái sẽ chọn theo mình, thiếu chút nữa vui quá ngã rồi, ông cho rằng Tuyên Tuyên sẽ trách cứ mình ra ngoài ngoại tình và sẽ chọn đi theo mẹ cơ. Song ông cũng hiểu nguyên nhân Tuyên Tuyên không muốn ở cùng Ôn Mỹ Hà, bởi vì Ôn Mỹ Hà làm mẹ thật sự là quá thất bại, từ trước đến nay chưa từng quan tâm tốt tới con gái của mình, cả ngày chỉ biết gây chuyện tìm tiêu tam tính sổ, trong nhà thứ gì cũng đều bị cô ta làm cho rối tung rối mù, ngay cả con gái bị thương cũng không chăm sóc cho tốt, còn muốn con gái tự mình xuống bếp nấu cơm.

Mà Ôn Mỹ Hà nghe xong con gái chọn ở lại ngôi nhà này, cả khuôn mặt đều xanh mét, vọt tới trước mặt Tần Khả Tuyên chửi mắng nói kháy: “Giỏi lắm, tao đã nuôi được cái đứa con tốt như mày! Ngay cả mày cũng ghét bỏ tao? Mày và thằng cha mày đều là bạch nhãn lang²! Tất cả lũ các người đi chết hết đi!” Sau đó lại cầm một vật đã rách nát đến không thể rách nát hơn ném qua.

Tần Khả Tuyên hơi quét mắt liếc nhìn Ôn Mỹ Hà một cái rồi nhắc chân định trở về phòng, Ôn Mỹ Hà dừng động tác trên tay lại, kéo tay Tần Khả Tuyên ngăn lại, khuôn mặt dữ tợn thét lên: “Mày! Mày đứng lại đó cho tao! Nói! Mày có chịu đi theo tao hay không?”

Tần Khả Tuyên khẽ giẫy ra, đem tay của Ôn Mỹ Hà gỡ ra, nhanh chóng giơ tay lên rồi hạ xuống, cơ thể Ôn Mỹ Hà lập tức mềm nhũn rồi phịch một cái ngã xuống đất. Tần Khả Tuyên ngẩng đầu nhìn về phía Tần Thụ Hoa đang há mồm đứng ở một bên vẻ mặt không dám tin, mở miệng nói: “Người, đem bà ta ném ra ngoài.” Mấy ngày nay, khả năng cô chịu đựng người phụ nữ này đã vượt quá mức độ nhẫn nại của một sát thủ như cô rồi.

Nói xong thì tập tễnh bước đi.

Chú thích:

1. 黑线 - Hắc tuyến: Cách vẽ trong truyện tranh. Thường dùng để thể hiện trạng thái suy sụp tinh thần hoặc tâm lý bị đả kích của nhân vật (= =|||).
2. Hình dung một người vô tình vô nghĩa, tâm địa độc ác, cùng nghĩa với vong ân bội nghĩa.